

Anne Stuart

A rettenthetetlen

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Anne Kristine Stuart Ohlrogge, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

Eredeti címe: *Reckless*
(Harlequin Mira Books)
Magyarra fordította: *Várnai Péter*

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2014/4. számában, 2014
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-894-3

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2014

- *A kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

1.

Anglia, 1804

– Vonszold ide azt a redves valagadat! – mondta Miss Charlotte Spenser komornája, Meggie.

– Nem erős ez így kissé? – kérdezte Miss Spenser. – Úgy gondolom...

– A kisasszony ne gondolkodjon, hanem egyszerűen csak mondjon utánam mindent!

Charlotte kötelességtudóan eleget tett a felszólításnak.

– Vonszold ide azt a redves valagadat! – mondta egy felsőbb osztálybeli lány iskolázott hangján. – Ez egy rakás szar! Cseszd meg! – folytatta, és nagyot nyelt. – Komolyan vannak akik így beszélnek?

– Igen, amikor szörnyen dühös valaki. Aztán persze kap érte egyet az emberétől, de néha akkor is ki kell mondani.

– Kap egyet?

– Egy jókora frászt, visszakézből. Az nagyon fáj. Tudja, a gyűrűk miatt.

Charlotte együtt érzően nézett a komornára.

– Téged úgy vert a férjed?

– Igen, sőt sokkal különbül is. De csak addig, amíg egy szép nap tökrészezen ki nem zuhant az ablakon – felelte a komorna egészen könnyed hangon. – Annyi szent, hogy előbb fog havazni a pokolban, semmint én újra megengedem egy férfinak, hogy hozzám érjen. Mindegyik nyavalyás szarházi. Próbálja meg most ezt!

– Szarházi – ismételte meg a lány szenvedélyesen. – Átkozott szarházi. Nyavalyás szarházi. Gazember valag.

– Nem, Miss Charlotte. Ennek így nincs értelme. Egy valag nem lehet gazember.

– Igaz. A valag és a szarházi főnév, a nyavalyás és az átkozott pedig melléknév. Azt is mondják, hogy bassza meg?

– Hát persze.

– Remek – jelentette ki Miss Charlotte Spenser elégedetten. – Majd folytatom a gyakorlást.

Komorna és úrnője továbbindult a járdán. A két hölgy üdítő délutánt töltött a Richmond Hill-i feministák heti összejövetelén, ahol Meggie káromkodni tanította a finom társaságbeli lányokat és asszonyokat. Legnagyobb bánatára Charlotte csódtömegnek bizonyult, de magánórákat is vett, hogy pallérozza a tudását.

Amint elértek a Whitmore-ház bejáratához vezető márványlépcsőhöz, a kaput nyitva találták, és teljes káosz fogadta őket. A tágas előcsarnokban szolgák jöttek-mentek virágfüzérékkel teli kosarakkal, mások kecses, aranyozott székeket cipeltek, néhányan pedig nagy ezüsttálcákat. Charlotte egészen elfelejtette, hogy Whitmore grófné ma bált ad.

– A francba! – súgta oda a komornának. – Az unokahúgom este összejövetelt rendez.

– A bűdös francba kifejezőbb lenne – javasolta Meggie. – Ez nem egyszerű összejövetel lesz – tette hozzá morogván. – Ha nem tévedek, a grófné legalább kétszáz vendéget hívott meg.

– Igaza van – mondta Charlotte. – A bűdös francba!

Meggie felnevetett.

– Most sem volt kellőképpen nyers, Miss Charlotte. Sokat kell még gyakorolnia, hogy hiteles legyen – tette hozzá, aztán a ház mellett a cselédbejáróhoz indult.

Charlotte hagyta, hadd menjen, mert tudta, nem mindenki osztja az ő demokráciáról vallott nézeteit. Teljes meggyőződéssel vallotta ugyanis, hogy minden ember egyenlő, és azzal a szilárd elhatározással vette magához Meggie-t London egyik nyomornegyedéből, hogy megmenti. Komornája eleinte a

leghatározottabban tiltakozott a megmentése ellen, ám az utóbbi két évben Charlotte társalkodónője és bizalmasa lett. Arra azonban továbbra sem volt hajlandó, hogy a főbejáraton át lépjen be a házba, noha Charlotte komornájaként megillette volna ez a jog.

Charlotte-nak bele kellett törődnie, hogy a személyzetnek megvan a maga illemkódexe. Egyszer kísérletet tett arra, hogy lazítson a cselédséghez fűződő viszonyán, és teaidőben megjelent az alkalmazottak közös helyiségében. Jelenléte miatt azonban a hangulat annyira nyomott és feszült lett, hogy soha többé nem próbálkozott ilyesmivel. Nagy bánatára meg kellett tapasztalnia, hogy az angol alkalmazottak sznobizmusa már-már felülmúlhatatlan. Nyílt ellenségességgel fogadták, hogy ő változtatni akart a bevett szokásokon.

Charlotte nagyot sóhajtott. Most is szívesebben telepedett volna le a konyhaasztalhoz egy csésze teával és egy szelet süteménnyel, semmint felmenjen a Whitmore-ház felső emeleteire. Odabiccentett a magas szárnyas ajtók fölé tavaszi virágfüzéreket erősítő szolgáltnak, s elhaladtában odanyújtotta a kalapját és a kesztyűjét egy várakozó szobalánynak. Hetty olyan gyanakvón méregette, mintha valamilyen barátságos gesztustól tartana, amelyre a maga részéről a legkevésbé sem tart igényt. Charlotte azonban már megtanulta a leckét.

– Hol találom Lady Whitmore-t? – kérdezte ezért hűvös udvariassággal.

– Az öltözőszobájában, Miss Spenser – felelte Hetty. – Azt mondta, azonnal beszélni kíván önnel, amint megjött.

Charlotte elhúzta a száját.

– Sejtet, miért?

– Erről nincs tudomásom, kisasszony.

– Hogy is lenne – felelte a lány enyhe gúnnyal a hangjában.

Miközben felment a lépcsőn, megpróbált szenvedő arcot ölteni magára, és gondterhelten összeráncolta a homlokát. Ám mindig is szájalmasan rosszul hazudott, és Linát nyilván nem fogja megtéveszteni a színészkedésével. Mégis úgy döntött, hogy egy kísérletet megér a dolog.

Evangelina, Whitmore özvegy grófnéja a fésülködőasztalánál ült. Francia komornája, Louise éppen frizurát készített neki, és Lina szemlátomást roppant elégedetlen volt a saját tükörképével. Eközben egész Anglia egyik legszebb hölgyének számított csillogó, fekete fürtjeivel, égszínkék szemével, alabástrombőrrel, finom metszésű orrával és telt, érzéki ajkával.

A törekeny, kecses és bájos Lina, aki három évvel volt fiatalabb Charlotte-nál, bírálón nézegette magát a tükörben.

– Siralmasan festek – állapította meg komoran. – Egyszerűen nem értem. Miért kell nekem mindig elcsigázottnak és holtfáradtnak tűnnöm, amikor estélyt adok?

– Szamárság! Gyönyörű vagy – jelentette ki Charlotte, és színpadiasan felnyögött. – Bárcsak jobban érezném magam, hogy részt vehessek a bálon! – mondta.

– Jaj, csak ezt ne! – Lina olyan hirtelen fordult az unokanővére felé, hogy Louise megrémült, mert veszélyeztetve látta mesterművét. – Nem fogsz az utolsó pillanatban visszavonulót fűjni valamiféle kitalált gyengélkedésre hivatkozva. Erről szó sem lehet! Szükségem van rád.

– Észre sem fogják venni, hogy jelen vagyok-e, vagy sem – mondta Charlotte, és leült az ágy végére, ahonnan látta magát a tükörben.

Jellegtelen külsejével már évekkorábban megbékélt, az azonban, hogy Lina most mellette tündökölt, a legkevésbé sem derítette fel a hangulatát. Mindemellett nem áltatta magát, és tökéletesen tisztában volt a tökéletlenségével. Túl magasra nőtt, a haja göndör és vörös, az arca szeplős, a keble pedig nagyon is dús. Mindennek a tetejébe pedig rövidlátó, és olvasáshoz szemüveget kell viselnie.

Mintha nem lett volna bőven elég természet adta fogyatékosága, még nincstelen és hajadon is. Ráadásul eszesebb, semmint az javára válna, amint ezt ismeretségi körében az urak rendszeresen megjegyezték, köztük is elsősorban a saját, időközben jobblétre szenderült apja. A nőktől azt várják el, hogy legyenek csinosak és alázatosak, s akkor se mondjanak ellent egy férfinak, ha az eget verő ostobaságokat hord össze. A hangjuk alapján pedig egy rövidlátó nő is fel tudja ismerni az embereket. A nőknek semmi szükségük arra, hogy könyveket olvassanak. Charlotte megboldogult apja ennek a véleményének is nyomatékosan hangot adott.

Hat hónappal azután, hogy siralmas eredménnyel bemutatkozott a társaságban, Charlotte mégis aranykeretes szemüveget biggyesztett az orrára. Ez sem vált előnyére, mivel az aktuális szépségideálnak a bájos, pisze orr felelt meg, az övé viszont kissé hajlott volt. Aludtjejes pakolásokkal a szeplőit megkísérelte elhalványítani, ám csak annyit ért el, hogy állandóan savanykás tejszag lengte körül. Szemüvegre valójában csak olvasáshoz volt szüksége, és sokszor megfájdult tőle a feje, ám örökösen kelletlen arckifejezéséhez nagyon is illett.

Társasági bemutatkozása, élete első bálja után néhány hónappal belátta, hogy ő bizony mindig csak petrezselymet fog árulni, és élete végéig pártában marad. Konok apja azonban sokáig reménykedett még abban, hogy sikerül őt férjhez adnia. Ez is csak addig volt így, amíg Charlotte nem kezdett el szemüveget viselni. Attól fogva örökösen rátaposott a táncpartnerei lábára, és rettegett vénkisasszonyként tartották számon. Második báli szezonja már nem is volt.

– Én viszont észre fogom venni, hogy ott vagy-e – közölte vele most Lina. – Az első félórán legalábbis – tette hozzá azzal az őszinteséggel, amelyben csak néhány barátját részesítette. – Hogy engedhetnék meg magamnak egy kis diszkrét flörtölést Rohan vikomttal, ha te nem támogatsz?

Charlotte szúrást érzett a szíve táján, de eltökélten nem vett tudomást róla.

– Kivárhatnád a megfelelő alkalmat – javasolta. – Például a Hensley Court-i ünnepeket a jövő héten.

– Á, a vikomt addigra már rég szemet vetne valaki másra. Eldöntöttem, hogy meg akarom kapni. Imádni való, elragadóan romlott férfi, az ágyban pedig állítólag valóságos ördög – tette hozzá Lina pajzán kacajjal.

– Ez mind igaz lehet – felelte Charlotte rezzenéstelen arccal –, bár az illető úr hálósobai hőstettei engem a legkevésbé sem érdekelnek – jelentette ki.

Unokahúga lazán hátradőlt, és átadta magát ügyes kezű komornája hajszobrászati művészetének.

– Szörnyen régimódi vagy, Charlotte – mondta nagy sóhajjal. – Sejtelméd sincs, miről maradsz le. Én viszont maradéktalanul kiélvezem, hogy megözvegyültem.

Charlotte ebben közel sem volt biztos, a véleményét azonban megtartotta magának. Lina a férje halála után felajánlotta neki, hogy költözzön hozzá, és ő hálás volt ezért. Korán elhunyt szülei egy árva pennyt sem hagytak rá, egyetlen gyermekükre, és unokahúgán kívül nem voltak barátói.

Szegény rokonként nem támaszthatott nagy igényeket, és az, hogy Evangelina házában élhetett, számára maga volt a földi paradicsom. Egyedül csak Lina természetellenes, örökös jókedve nem tetszett neki, mert ugyanolyan hamisnak érezte, mint azt a látványos közönyt, amelyet ő maga tanúsított Rohan vikomt iránt.

– Én már csak ilyen vagyok – mondta dacosan, és bízott benne, hogy nem tűnik túlon túl prűdnek. – Megteszem, hogy az első félórán mögöttem állok, amíg üdvözlöd a vendégeket, de utána visszavonulok – tette hozzá határozottan.

– Adj egy órát! – kérte Lina. – Lehet, hogy Rohan megnehezíti a dolgomat. Talán szükségem lesz a segítségedre.

Charlotte megdermedt. Elöntötte a pánik.

– Eszemben sincs, hogy akár csak egy szót is váltsak Rohan vikomttal.

Lina eltolta a komornája kezét és a barátnőjéhez fordult.

– Hogyhogy? – kérdezte éles hangon. – Nem is tudtam, hogy ismered. Talán megbántott?

– Attól eltekintve, hogy erkölcstelen életet él? – kérdezte Charlotte fagyosan. – Nem. Csak egyszer beszéltem vele, de akkor sem négy szemközt – tette hozzá.

Most már meg sem próbálta leplezni a nemtetszését. Arra viszont gondolni sem mert, mi lesz abból, ha unokahúga megtudja az igazságot.

– Hála az égnek! – Lina láthatóan megkönnyebbült. – De miért nem akarsz...

– Távolságot kívánok tartani a vikomttól.

Lina a vállát vonogatva megint a tükör felé fordult, Louise pedig francia szitkozódásokat dünnyögve tovább dolgozott, hogy befejezze úrnője frizurájának elkészítését.

– Ahogy gondolod. Ha te nem vállalod, majd megkérem egy másik barátnőmet, bár akkor persze tartanom kell attól, hogy Rohan szemet vet rá – tette hozzá lehangoltan.

– Ha hihetünk a róla kerengő szóbeszédeknek, a vikomt már az összes barátnődet megkapta.

Lina felkacagott.

– Nagyon valószínű. Ha a tavalyi évet nem töltötte volna a kontinensen, én lettem volna a szerencsés kiválasztott. Hát jó, ha nem ma éjszaka, akkor majd Hensley Courtban megszerzem magamnak a vikomtot, a Sátánista Szövetség bűnös összejövetelén. Alig várom már.

Charlotte gyomra fájdalmasan összerándult.

– Én is – dünnyögte.

Lina egy darabig tűnődve méregette.

– Jól meggondoltad a döntésedet, drágám? – kérdezte végül. – Tudod, a leghatározottabban helyeslem, hogy tágítani akarod a horizontodat. Ám ha a védett kis világból egyenesen a Sátánista Szövetség gyűlésére látogatsz el, az olyan, mintha jéghideg vízbe ugranál fejest. Csodálom, hogy fel akarod kutatni az emberi ösztönvilág működését, de ezzel a lépéssel kissé messzire mész. Meglehet, kevésbé drasztikus módon kellene kezdened a tanulmányaidat.

Charlotte valójában egyetértett az unokahúgával, ez azonban csak megerősítette abban az elhatározásában, hogy nem fúj visszavonulót.

– Ugyan mi van ebben? Elvégre életem nagy részét vidéken töltöttem, így aztán tudok az állatok fajfenntartási ösztönéről. A természetnek nincsenek titkai előttem. Mivel úgy döntöttem, hogy egyedül, érzéki kalandok nélkül élem le az életem, kíváncsi vagyok, mi az, amiről lemaradok. Tisztán elméleti síkon érdekel a kérdés, hogy úgy mondjam, tudományos szempontból. Azok a buja praktikák, amelyekről hallottam, vagy betegesnek tűnnek előttem, vagy kivitelezhetetlenek, és meg akarom tudni, hogyan lehet megvalósítani őket.

Amikor először beszélt erről a témáról Linával, Charlotte ésszerűnek látta a dolgot, és meggyőzte magát, hogy ez a véleménye azóta sem változott. Nevetséges szűklátókörűsége vallana, ha most mást gondolna.

Evangelina halkán elnevette magát.

– Nem ígérhetem, hogy sikerül majd csillapítanod a kíváncsiságodat, ha csupán külső szemlélő leszel az összejövetelen.

– Arra gondolsz, hogy ki kellene vennem belőle a részem? – kérdezte Charlotte, és igyekezett közömbös hangot megütni.

– Az ég szerelmére, dehogya! – felelte Lina mesterkélt mosollyal az ajkán. – Azok az orgiák nem alkalmasak arra, hogy egy feddhetetlen ifjú hölgyet felkészítsenek a hálósobai örömekre. Egyébként pedig nincs okunk aggodalomra. Ha csupán elméleti síkon akarsz bepillantást nyerni az erotika szokatlan praktikáiba, a Sátánista Szövetség gyűlése a legjobb erre. A vendégek közül nem kevesen vannak, akik beérik azzal, hogy nézik, mit csinálnak mások, és ettől jönnek izgalomba. A nézelődők bő szerzetesi csuhát viselnek, arcukat és hajukat kapucni rejti, és senki sem tudja, hogy nők vagy férfiak. Annak a nézőnek pedig, aki fehér karszalagot köt magára, senki sem tesz ajánlatot. Egy szó mint száz, teljes névtelenségben maradhatsz, és nincs mitől tartanod.

– Ez már-már úgy hangzik, mintha önmagadat akarnád meggyőzni. Én viszont mindenképpen látni akarok egy ilyen orgiát – mondta Charlotte könnyedén.

– Én pedig kezdettől fogva támogattalak ebben. Ezzel megkímélsz attól, hogy meg kelljen válaszolnom a kérdéseidet. És ha nem lesznek túlságosan betegesek azok a praktikák, amelyeknek szemtanújává válsz, esetleg még a férfiakkal szembeni ellenérzéseidet is eloszlatják.

– Nincsenek ellenérzéseim a férfiakkal szemben – tiltakozott Charlotte. – Csak az olyan házasságot ellenzem, amely minden jogától megfosztja és rabszolgává teszi a feleséget.

– Tudom, tudom – mondta Lina unottan, mert már legalább ezerszer végighallgatta az unokanővére érveit. – De ha kizárólag a rossz oldalukat látod, az elveheti a kedvedet a férfiaktól. Nem mintha a házasság mellett akarnék kardoskodni, éppen ellenkezőleg, de erre nekem egészen más okaim vannak.

– Mivel én nem számíthatok házassági ajánlatra, szabadon bírálhatom a férfiakat és a világukat. Amúgy pedig mérhetetlen tudásszomjjal vagyok megáldva, és erre az ismeretre nem tehetek szert a vonatkozó irodalom tanulmányozásával.

– Az attól függ, miről szól az az irodalom. Akárhogy is, kedvesem, pompásan fogunk szórakozni, amikor majd megtárgyaljuk, hogyan festenek alsónemű nélkül London legtisztéletreméltóbb polgárai. Az esetek túlnyomó részében nem nyújtanak szép látványt.

Charlotte most már igazán kíváncsi lett.

– Akkor viszont nem értem, miért...

– Ez az egész nem a megfigyelésről szól, hanem az érintésről. Én persze nem fogom megengedni, hogy bárki is hozzád érjen. Aki meg meri tenni, annak levágom a f... a fülét. A kedvenc unokatestvérem vagy, és föléd tartom óvó kezem. – Lina sokáig tűnődve nézett Charlotte-ra. – A zöld szaténestélyidet vedd fel ma, és Louise majd elkészíti a frizurádat. Úgy gondolom, tenned kell egy utolsó kísérletet, mielőtt végképp feladod a reményt.

– Nem reménykedem, még egy utolsó kísérletet sem akarok tenni, ahogy te oly tapintatosan kifejezted magad, és majd Meggie megfésül.

– Rettenetesen konok vagy – jelentette ki Lina, és lemondóan ingatta a fejét. – Legalább azt a szívességet tedd meg nekem, hogy a zöld ruhát vedd fel, és nem a barackszínűt! Az szörnyen mutat a vörös hajaddal.

Charlotte megadta magát, csókot lehelt az unokahúga halovány arcára, és lemondott arról, hogy megjegyezze, nincs olyan szín, amely ne mutatna szörnyen az ő vörös hajával.

– Viszlát később, drágám! – mondta kitérően, aztán átment a szobájába.

Lina megint a komornája ügyességére bízta magát. Miközben Louise selyemszalagokkal díszítette a hajkölteményét, ő azon töprengett, helyesen döntött-e. Mindenesetre elképzelhető, hogy az ártatlan Charlotte egy életre megundorodik a Sátánista Szövetség tagjainak kicsapongásaitól, és ezért soha nem fogja elkövetni azt a hibát, amelyet ő, Lina egyszer elkövetett.

Charlotte-nak nem sikerült becsapnia őt, mert pontosan látta, milyen hatással van rá Adrian Rohan. Bármennyire hangoztatja is az unokanővére, hogy nem érdeklik a férfiak, a vikomt pedig végképp nem, félreérthetetlenül érezni lehet, mennyire vonzódik a délceg fiatalemberhez. Vélhetően azonban nem kell tartania tőle, mert Rohan után csak úgy bomlanak a nők, és bármelyiküket megkaphatja.

Érdeklődését bizonyára nem fogja felkelteni egy rézvörös hajú, nyakigláb lány, aki a kotnyelességével és a harciasságával tűnik ki. Charlotte önféjű paszulyvirág, aki már harmincévesen is fekete csipkés főkötőt viselhetne, és az estélyeken az özvegy matrónákhoz csatlakozhatna, amit bizonyára meg is tenne, ha Lina nem akadályozná meg ebben. Neki azonban arra is gondja lesz, hogy Rohan vikomt akkor se mutasson majd még csak halvány érdeklődést sem az unokanővére iránt, amikor ő már megkapta tőle, amit akart.

Nem, Rohan nem fog közeledni Charlotte-hoz, és Lina meglehetősen biztos volt abban, hogy unokatestvéreire egyetlen másik férfi sem lesz hatással, legyen az illető bármilyen jóképű, megnyerő és vagyonos. Inkább attól kellett tartani, hogy a kevésbé vonzó férfiak fognak érdeklődni Charlotte iránt. Például egy ügyefogyott, idősödő özvegyember, vagy rosszabb esetben egy jámbor vikárius.

Lina azért találta ki, hogy magával viszi az unokanővérét a Sussex grófságbeli Hensley Courtra, és megismerteti a Sátánista Szövetség kicsapongásaival, mert meg akarta óvni a bajtól. Azokról a szörnyűségekről, amelyeket neki kellett elviselnie, amíg az agg Whitmore gróffal élt házasságban, Charlotte csak keveset tud, és Lina nem is akarta beavatni a részletekbe. Jobb, ha azokat a feledés homálya fedi.

Éjszakánként a rémálmaiban így is előtörték rettenetes emlékei. Olyankor a párnájába fúrta az arcát, hogy elfojtsa a zokogása hangjait. Azt a borzalmas időszakot már maga mögött hagyta, de az eltökéltsége megmaradt. Nem fogja megengedni, hogy szeretett unokatestvérel valaha is megtörténjék az, amiben neki része volt.

Talán nem is lesz szükség arra, amit elhatározott, mert Charlotte-nak sajnos alighanem igaza van abban, hogy egyetlen férfi sem fogja megkérni a kezét. A maga harminc évével már túl van ifjonti virágkorán, túlságosan magasra nőtt, és túlon túl nagy a melle ahhoz, hogy megfeleljen az ókori szépséget eszményítő kordivatnak. Helyzetét csak tovább nehezíti szabados szelleme, lázadó természete és az is, hogy nem hajlandó a hiú és felfuvalkodott férfiak szája íze szerint beszélni. Néhány éjszaka, amelyet majd megfigyelőként tölt a Sátánista Szövetség orgiáin, alighanem elég lesz ahhoz, hogy a szerelemről és a házasságról alkotott véleménye soha ne változzon meg.

Valójában kár érte, mert csodás és szerető anya válna belőle. Az anyaság azonban férj nélkül elképzelhetetlen. Az túlon túl nagy ár lenne.

– *Voilà, enfin!* – kiáltotta Louise, és hátralépett, hogy megcsodálja a munkája eredményét.

Lina bírálón szemügyre vette magát a tükörben. Mestermű volt, amit látott. Ez a makulátlan, hideg szépség könnyűszerrel az ágyába csábítja a féktelen Rohan vikomtót, még hozzá azzal az egyedüli szándékkal és céllal, hogy lerombolja azokat a hiú álmokat, amelyeket Charlotte dédelget titkon magában.

– *Eh bien* – dünnyögte Evangelina, és felkelt a fésülködőasztalától, hogy eleget tegyen a feladatainak.